

1607.

Ach, voj-na, voj-na, ne-šča-sná voj-na, dyž na ňu jít mu - sím, dyž na ňu jít mu - sím.

Ach, vojna, vojna, nešťasná vojna,
[: dyž na ňu jít musím. :]

Janíčku, nestoj, koničky nastroj,
pojedeš do vojny.

Ach, vojna, vojna, nešťasná vojna,
dyž na ňu jít musím.

Sama královna a císařovna
do Moravy¹⁾ psala,

Já nepojedu,
hlavěnka mne bolí.

Mám hezké děvče,
odejít ho musím.²⁾

[: aby Janoška :]
do vojny dostala.

Moja hlavěnka
všecka porubaná;

U bílej vody Janošek stojí,
hlavěnka ho bolí.

moja galánka
všecka uplakaná.

¹⁾ cedulenu

²⁾ dyž na ňu musím jít,
mám ženku, děti,
kerak jich odejít.

1608.

Od Kyjova

Ach, ta vojna, vojna,
ta nešťasná vojna,
čekaj, moja milá,
sedum roků na mňa.

potom sa mňa pytaj,
budu-li tebe chtět.

Nebudeš-li moja,
budeš bratra mého,
přece musíš přijít
do roda našeho.

A po sedmém roku
čekaj ešče pět let,

A i po tech pěti
čekaj ešče po dva,
potom sa mňa optáš,
esli budeš moja.

1609. (Nápěv 196 [417])

Od Slavkova

A ta naša maměnka
žalostivě plače,
pěkný bílý koláče
hétmanovi peče.

O, hétmane, hétmane,
pusť mně syna mého,
aby nosit nemusel
munduru těžkého.

O, má milá, rozmilá,
má maměnko stará,
šak von ho neponese
než kobyłka vraná.

1610.

Z Bojanovic

Ja - ni - čku, kde jsi? A - ni - čko, v le - si, už mně pod - va - zu - jú pan - tli - čkú vla - sy.

Janičku, kde jsi? Aničko, v lesi,
už mně podvazují pantličkú vlasy.

Pan Bůh ví nebeský, jak bude se mnú.

Pantličkú bílú pro moju milú,
a už sem já dostal frajerku jinú.

Teprv mia vezú zelenú mezú,
už mně ukazují brněnský vežu.

Pantličku černú, líčka mně blednú,

Neukazujte brněnské věže,
radše mně ukažte mej milej dveře.